

King of Boss

Indie Mann
19 Jan 20

Chapter - 1

ရန်ကုန်မြို့။

လူနေထူထပ်လှတဲ့ ဒီမြို့မှာ တော့ လူတန်းစားမျိုးစုံ ယှဉ်တွဲ နေထိုင်ကြသည် ဟု ဆို၍ ရသည် ။ ကျိကျိတက် ချမ်းသာသည့် လူတန်းစားမျိုးမှ တဆင့် နေ့စဉ်ထမင်းနပ်မမှန်ရှာသော လူတန်းစား တစ်ရပ်အထိ အတူတကွ နေထိုင်သော မကျဉ်းလှသည့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးမြို့တော်၊ ရန်ကုန်။

Luxury entertainment Worldwide Co.Ltd

ရန်ကုန်မြို့၏ အထင်ကရနေရာ တစ်ခုဖြစ်သည့် Mélia ဟိုတယ်၏ ၁၅ ထပ် မြောက်တွင် Luxury ent ၏ ရုံးခန်းကား တည်ရှိနေ၏။

"Boss ဒီနေ့ schedule ပါ"

ရုံးခန်း အပေါက်ဝက ဝင်လာသော အတွင်းရေးမှူးက မှန်အပြည့် ကာထားသော အခန်းအတွင်း လက်ဝဲတော့ပ်တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် Boss ဆိုသူအား ဖိုင်တချို့လွှဲပေး၏။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူအား တံတောင်ဆစ်ထိ လက်ကို မတင်ထားသဖြင့် လက်ချောင်းတစ်လျှောက် သွေးကြောစိမ်းများက အထင်းသား။ အင်္ကျီကြယ်သီးအား နှစ်လုံး လောက် ဖြုတ်ထားသည် ဖြစ်ရာ အားကစား လိုက်စားပုံပေါ်သော ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်တို့ ကလည်း ပေါ်လွင်နေပြန်သည် ။ လေးထောင့်မကျ

တကျ မျက်နှာသည် ရှင်းသန့်စွာ ဆံပင်တို့ အား သေချာစွာ လှန်၍ ဆွဲတင်ထား၏။ ဖြောင့်စဉ်လှသော နှာတံသည် ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသယောင်။ နဖူးစပ်တွင် မကျတကျ ရှိနေသော ဆံကောသာ အနက်လေး တစ်ပင်ကြောင့် နဂိုဖြူသော အသားအရေက ဖြူစွတ်နေပြန်သည် ။

" Read this "

လုပ်လက်စကို မရပ်သည့်တိုင် အထက်စီးဆန်ဆန် အသံခပ်သြသြက အခန်းတွင်း ပျံ့နှံ့လာ၏။

"9-10 - King Media Interview

10-11:30 - Broadcast

01-04 - Audition

04-06 - Dinner with Sir "

"Enough"

အသံခပ်သြသြ၏ အမိန့်သံနောက် အတွင်းရေးမှူး၏ အသံသည် လည်း ချက်ခြင်းရပ်သည် ။ အခန်းအတွင်း Boss ၏ စဉ်းစားနေ၍ ထွက်ပေါ်လာသော အသံရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းမှ လွဲ၍ အရာရာ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အနောက်သို့ မှီချကာ နဖူးပေါ် လက်တင်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်နေသော သူကြောင့် အတွင်းရေးမှူးသည် လည်း တုံ့ပြန်လာမည့် အဖြေကိုသာ စောင့်စားနေမိတော့သည် ။ တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ရဲသည့်တိုင် အသက်ပင် ခိုးရှူနေရသကဲ့သို့။ ဤကဲ့သို့ အခြေအနေသည် တစ်စုံတစ်ခု အလိုမကျမှ သာ ဖြစ်လေ့ရှိသည် ဆိုလျှင် ...

" အလုပ်ကို သေချာမလုပ်ဘူးလား "

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကား ဒေါသသံဖြင့် အဆုံးသတ်လေတော့ ခူးပင် မခိုင်ချင်သော်ငြား လုပ်သက် မနည်းလှသဖြင့် ဟန်ဆောင် ထိန်းထားနိုင်သေး၏။

"Boss ဘာအလိုမကျလဲ။ ကျွန်တော်အားလုံး လုပ်ပေးပါ့မယ်"

တစ်ခွန်းပင် မပြောသည့်တိုင် လက်ချောင်းတို့ က စာရွက်ကို ပြန်လှန်ရန် စေခိုင်းပြန်၏။

"9-10 - King Media Interview

10-11:30 - Broadcast

01-04 - Auditio

04-06 - Dinner with Sir "

တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရေရွတ်ရင်း အမှားကြီး မှားသွားကြောင်း သတိပြုမိတော့သည် ။

" Sorry ပါ Boss ၊ (11:30 - 12:30) ကို LOTTEE မှာ Lunch ပြင်ခိုင်းထားပါ့မယ်"

ခေါင်းညိမ့်ကာ သတိပေးသာ အကြည့်တို့ က ခိုင်းခနဲ ရောက်လာပြန်၏။

"နာရီဝက် နေရင် သွားမယ်"

" အဆင်သင့်ပါ Boss "

ပြောပြီးသာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာလိုက်တော့သည် ။ တံခါးဝက ကြည့်မိလေတော့လည်း စောနအနေအထား အတိုင်း တစ်ချက်ပင်မလှုပ်။

"ဦး အဆင်ပြေလား"

ဘေးနားသို့ ရောက်ချလာကာ ပြာပြာသလဲ မေးလာသော ဝန်ထမ်း
ကောင်မလေးကိုသာ အသာလက်ကာပြရင်း သူ့လျှောက်လာလိုက်တော့
သည်။ ။

Thurein Oo (John) 28 years old Assistant Secretary of Luxury
Co.Ltd

"ဟဲလို John ပါ"

သူ့နာမည်ပြောပြီးသည် နှင့် တစ်ဖက်ဆီက Receptionist က ချက်ချ
င်း အကြောင်းပြန်သည်။ ။

"ဒီနေ့ Menu က seafood လုပ်ထားပေးပါ။ ပုစွန်မပါအောင်တော့ ဂ
ရုစိုက်ပေး။ ဪ နောက်ပြီး setting ကို အပြာဖျော့ဖျော့လေး သုံးပေး
ပါ"

ဤသို့ အသေးစိတ်ကျစွာ စီစဉ်တတ်သဖြင့် ဇီဇာကြောင်လှသည့် Bo
ss၏ ပြိုင်စံရှား အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မှာ အဆန်း
တော့မဟုတ်။

မှာ စရာရှိတာ မှာ ပြီးသည် နှင့် ကားပါကင်ရှိရာဆီသို့သာ ထွက်လာ
လိုက်တော့သည်။ ။

30 mins later ...

"ဒါ interview မှာ ဖြေရမှာ တွေပါ Boss "

တောက်ပြောင်နေသည့် အဖြူရောင် Land Cruiser ပေါ်သို့ ခပ်ကြွ
ကြွ ထိုင်ပြီးသည် နှင့် အညိုရောင်လွင်လွင် suit အား နေရာကျစေရန်

ပြင်သည် ။

" John "

ခြောက်ပေကျော် အရပ်ကြောင့် ခြေတံသည် ရှည်လျားစွာ အရှေ့ခုံ နှင့် ထိနေ၏။

"Sorry Boss"

အရှေ့ခုံ နေရာကျသည် နှင့် interview အဖြေများ တစ်ချက်ကြည့်သည် ။

" အခု လာမဲ့ တစ်ယောက်က နည်းနည်း အသေးစိတ်မေးမှာ မလို့ Boss နည်းနည်း သည်းခံပေးပါ "

" Why? "

သူ မကျေနပ်စွာ တုံ့ပြန်မိသည် ။ သူ့အတွက် "သည်းခံသည် " ဆိုသောစကားက နားဝင်မချို့လှ။

" rumor တွေကြောင့်ပါ Boss "

"Ok"

ကားလေးကတော့ ပြည်လမ်းတောက်လျှောက် မောင်းနှင်းရင်း အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်သို့သာ ဦးတည်လျက်ရှိနေတော့သည် ။

မုဏ်း (Meng) 38 years old CEO of Luxury Co.Ltd American-Chinese လူမျိုးတစ်ဖြစ်လဲ မြန်မာပြည်ဖွား "မုဏ်း" သည် ဤနယ်ပယ်တွင် ထင်ရှားသော လူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။

အသက်လတ်ပိုင်း အမျိုးသားတစ်ဦးတည်းဖြင့် ဤသို့ နိုင်ငံတကာ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုအား တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည် သာမက ခန့်ညားချော

မောဟူပါ ထည့်ပေါင်းလျှင် မိန်းမပျိုတို့ အတွက် မျက်စိကျစရာ လူတစ်ဦး ပင်။

အမြဲတစေ မျက်မှောင်ကုတ်နေတတ်သော အရယ်အပြုံးမရှိသည့် ထိုမျက်နှာချောချော ပိုင်ရှင်သည် အာရှအချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင်သည့် မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသည် ဆိုလည်း မမှား။

"Nice to meet you Sir"

နှုတ်ဆက်လာသော သတင်းထောက်မလေးအား ခေါင်းတစ်ချက် ဆက်ပြရင်း သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသည့် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် စလိုက်တော့မယ်နော်"

သူ့မျက်လုံးလေး မှိတ်ပြလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကင်မရာမီးက ဖျက်ခနဲ လင်းလာသည် ။

"အခုလို အချိန်ထိ အောင်မြင်မှုတွေရအောင် ထိန်းထားနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လေးကို အစ်ကို့ပရိသတ်တွေ သိအောင်ပြောပြပေးပါဦး"

ကျစ် သူမကြိုက်တာ အဲဒါတွေ။ ဖန်တစ်ရာတေနေတဲ့ ဒီလိုခပ်ပေါပေါ မေးခွန်းတွေ။

"အရင်ကဖြေဖူးတယ်။ ညီမတို့ တိုက်ကပဲ။ ပြန်ဖတ်လိုက်ပါ"

သတင်းထောက်ကင်မလေး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုရှင် "

ပြီးရင်း ထပ်လောင်းပြောလာသော ထိုမိန်းကလေး။ မဆိုးလှ။ အလုပ်လုပ်တာ professional ကျသည် ဆိုရမည်။

"အခုဆို အစ်ကိုရဲ့ ပရိသတ်တွေက အခုထိ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်နေ တဲ့ အစ်ကို အချစ်ရေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စား နေကြတာပေါ့နော်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးရော ..."

အချိန်ကိုကြည့်မိတော့ ပြောထားသည့်အချိန် ပြည့်ရန် သိပ်မလို တော့သဖြင့်သူ ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည် ။

"John "

သူ ခေါ်သံဆုံးတော့ အနားချက်ချင်း ရောက်လာသော အတွင်းရေးမှူးအား မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ ပြရင်း အဆောက်အဦ အပြင်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းဆီသာ ထွက်လာ လိုက်တော့သည် ။

သူနှင့်စီးပွားရေးအရ ဆက်ဆံမည့် လူများ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းသုံးချက်ရှိသည် ။

၁။ အချိန်တိကျရမည်။

၂။ ကတိတည်ရမည်။

၃။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မစွတ်ဖက်ရ။

ဤသုံးချက်အား မလိုက်နာနိုင်လျှင် မည်သည့် မျက်နှာမျှ သူမထောက်။

မုဏ်း သည် ထိုသို့သော အမျိုးသား တစ်ဦးသာ။

"Broadcast ကို မင်းပဲသွားလိုက် "

"ဒါပေမဲ့ Boss ..."

"ကျွန်"

" သိပါပြီ "

အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်မိလေတော့ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည့် လူအများ အင်းယားကန်ဘောင်ထက်တွင် တော့ ဆယ်ကျော်သက် က လေးအများ စု။ ပုံပေါ်အောင်ပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ ကြည်နူးနေကြ သော စုံတွဲလေးများ ။

ထိုစုံတွဲများကိုကြည့်ရင်း စုတ်သပ်မိ၏။ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အချိန် ကို အလဟသတ်သုံးရင်း ထိုအချစ်ဆိုသည့် ခပ်ဆန်းဆန်း ခံစားမှုကို ဦး စားပေးနေကြတာ။ ဤသို့မြင်ရတိုင်း သူစိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ရမြဲ။

"အဲဒါဆို အခု ဘယ်သွားမှာ လဲ Boss"

အချိန်ကို ကြည့်မိတော့ မနက် ဆယ်နာရီ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်နှင့် ၃၇ စ က္ကန့် တိတိ။

"ရုံးခန်းပြန်မယ်"

" ဟုတ်။ "

"နေဦး ..."

" Junction City "

သူ့စကားဆုံးသည် နှင့် သူရိန်ဦးက Junction City မှ ဝယ်နေကျ ဆိုင်များအား ဖုန်းဆက် နေလေသည် ။ သူကျေနပ်သည် ။ ဤသို့ အလိုက်သိသော ဝန်ထမ်းဖြစ်သည် ကြောင့်လည်း သူနှင့် ခြောက်နှစ် ကျော် လက်တွဲ လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းပေ။

"10:30 ဟိုကို ရောက်ချင်တယ်"

ထိုသို့တစ်ချက်ပြောပြီး ထိုင်ခုံကူရှင်ပေါ် တင်ထားသည့် လက်ပ် တော့ပ်အား ယူကာ နောက်သွားရမည့် အစီအစဉ်များကိုသာ တစ်ချက်

ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။ ။

Sirens : wail wail wail ...

မကြာလိုက်။ အချက်ပေးသံနှင့်အတူ သူတို့ ကားလေးကတော့ တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောတွေ ဘာတွေမရှိ။ ပိတ်ဆို့နေသော လမ်းကြောင်းကို လှစ်လှူရှုကာ အရေးပေါ် အချက်ပေးသံနှင့်အတူ ရှေ့ပင်းစင်တာ ရှိရာဆီသို့သာ ဦးတည်နေလေသည်။ ။

"MK ပါ Boss"

လက်အသားကာပြရင်း ဆိုင်ထဲ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။ ရုပ်အင်္ကျီ ဆိုလျှင် မိုးပြာရောင်သာ နှစ်သက်သူပေမလို့ brand အစုံဆီမှ မိုးပြာရောင်လေးများ ရှိသည်။ ။ သူ့အတွက် Brand ဟု ဆိုရာတွင် -William Westmacott Ultimate Bestpoke ... Kiton K-5 ... William Fiorvanti ... Brook Brothers စသည့် brand များ သာ ဖြစ်၏။ ယခု ဤဆိုင်သို့ လာရသည့် အကြောင်းအရင်းသည် တစ်ခုသာရှိသည်။ ။

အိမ်နေဝတ်များ လိုနေသည့်အတွက်။

"Boss"

တွေ့သမျှ မိုးပြာရောင်တို့ အား ကောက်ထည့်ရင်း ၊ Style pant တချို့ပါ ထည့်ရင်း ပိုက်ဆံရှင်းရန်သာ လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။

"ဆယ်သိန်း ခြောက်သောင်း ငါးထောင်ပါရှင်"

"ကျစ်"

"ငါးသောင်း"

"ရှင်"

"ငါးသောင်း လိုနေတယ်"

Brand တစ်ခုအား ကိုင်သည့် cashier ဖြစ်သော်လည်း ထိုကောင်မလေးသည် တွက်ချက်မှု ညံ့ဖျင်းလွန်းသည် မလား။

"မလိုပါဘူး ရှင့် ။ မှန်ပါတယ်"

" Boss ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

" စာရင်းမှားနေတယ်"

"ဘာလဲ။ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံမလောက်လို့ လား။ ကျွန်တော် စိုက်ထားပေးမယ်"

အနောက်မှ ဘူမသိကိုးမသိ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် စိုက်ရှင်းပေးမည်ဆိုသော ချာတိတ်သည် ပြောရမည်ဆိုလျှင် မိဘချမ်းသာမှုကြောင့် မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်နေသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်သာ။

" ညီလေး "

ဝင်ပြောမည့် အတွင်းရေးမှူးအား တစ်ချက်တားရင်း ထို ကောင်လေးကို လျစ်လျူရှုကာ ကောင်တာမှ ကလေးမလေးကိုသာ စကားဆက်ရသည် ။

" မင်း တစ်ထည်ဖိုး မှားနေတယ်"

သူလှမ်းပေးလိုက်သော ကတ်ကို သေချာကြည့်ပြီးမှ ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်လေတော့သည် ။

"မသိလိုက်လို့ ပါ Boss ရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ် ။ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး"

MK brand ဆိုသည် မှာ သူရှယ်ယာဝင်ထားသည့် ကုမ္ပဏီများ တွင်

တစ်ခုအပါအဝင်ပင် ဖြစ်သည် က တစ်ကြောင်း၊ ရယ်ယာ အများ ဆုံး
ဖြစ်သည် က တစ်ကြောင်းမလို ဝန်ထမ်းများ အမှားလုပ်သည် ကို သူ
အမှန်ပင်မကြိုက်။

"အိုကေ"

ပြောကာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးသည် အထိ စောင့်နေလိုက်သည် ။

"ဘာလိုဦးမလဲ Boss"

ထိုကောင်မလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်းသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုလိုက်
၏။

"အလုပ်ထုတ်ခိုင်း"

ပြောကာသာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာလိုက်တော့သည် ။ နောက်မှ
တောင်းပန်သံများ လည်း သူမကြားလို။

" ဒီမှာ ဒီမှာ "

အနောက်မှ လှမ်းခေါ်လာသော အသံကြောင့် စိတ်မရှည်စွာကြည့်မိ
သည် ။

" ခင်ဗျားက ဘောစီလား"

လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိသော ထိုကောင်လေးသည် သူ့အမြင်မကြ
ည်သည့် စုံတွဲခုတ်လာသော လူငယ်အတွဲများ ထဲမှာ တစ်တွဲဖြစ်လိမ့်မည်
။ ဘေးတွင် ခပ်ဟော့ဟော့ ကောင်မလေးအား ဖက်၍ သူ့အား စကားနာ
ထိုး၏။

" မင်း ငါ့ကို သိလား"

"မသိပါဘူး။ သိစရာလည်း မလိုဘူး"

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြုံးပြရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ။

"ဟေ့လူ စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူး"

ထိုကဲ့သို့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကို သူတကယ်ပင် မနှစ်မြို့ပေ။ လူကြားထဲ မထွက်သည့် အကြောင်းအရင်းများ တွင် ဤသည် ကလည်း အပါအဝင်။

"ဘာလို့ ဟိုအစ်မကို အလုပ်ထုတ်တာလဲ။ ဒါလေးမှားတာကို"

အမှန်ပင် မဆိုင်သော ကိစ္စအားဝင်ရှုပ်လေသော အနီကောင် ပေါက်စပါပဲလေ။

" ခင်ဗျားက ဘာလဲ "

သူသည်မခံနိုင်ပါ။ ကလေးတွေနှင့်ပြိုင်ပြီး စကားပြောရလောက်အောင် သူတွင် အချိန် ပေါနေသည် လည်း မဟုတ်။

" ငွေလိုလို့ လား ချာတိတ် "

လိုရင်းတိုရှင်းသာ မေးလိုက်တော့သည်။ ။

" ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာထင်နေတာလဲ "

" သွားပြီ ချာတိတ် "

လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်းသာ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။

ဆယ်ကျော်သက်။ ဒီလိုအရွယ်တွေသည် ထိန်းသိမ်းရအခက်ဆုံး။ ဘယ်အရာမဆို လက်တည့် စမ်းချင်ကြသည့် အရွယ်။

" ရှင်း ရယ် နေပါ။ သွားရအောင် "

အနောက်ဘက်ဆီမှ ခပ်အီအီ အသံတစ်ခု ကြားရသလို၊ "ခင်ဗျား

ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့ မတွေ့စေနဲ့ " ဟူသော အသံကြောင့် သူ တစ်ချက် ပြုံး
ယောင်သန်းမိ၏။

" Stupid ..."

အချိန်တစ်ခု ရောက်ပြီဖြစ်ရာ သူ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်းသာ ဆက်လုပ်
ရှားရတော့၏။

"မုဏ်း .. လာ ထိုင်"

နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်မိတော့ Audition စရန် အချိန်သိပ်မလိုတော့
။

သူ ခေါင်းတစ်ချက်စောင်းရင်း အခန်းထဲဝင်ရန် အချက်ပြလိုက်
သည် ။

"John ငါ သူ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပါကွ။ ငါ့ကို စကားတောင်မ
ပြောဘူးတွေ့လား။ မင်းတို့ Boss က"

ကုမ္ပဏီ၏ GM တစ်ဖြစ်လဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ပွစိပွစိအပြောကို
လျစ်လျူရှုရင်း Audition စစ်ရမည့် အခန်းထဲသာ လှမ်းခဲ့တော့သည် ။

အာရှနိုင်ငံတွေမှ အဆိုရှင်တွေ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကမ္ဘာကျော်အဖွဲ့
တစ်ခု ဖြစ်လာစေရန် သူစီစဉ်နေခြင်းသာ။ အရင်ဦးဆုံး မြန်မာပြည်တွင်
စီစစ်ရွေးချယ်မည်။ နောက်မှ ကျန်သည့်နိုင်ငံများကို ခရီးဆန့်မည်။ အစီ
အစဉ် အကုန်ချထားပြီးသား။

" အမှတ်စဉ် (၁) "

ဝင်ဝင်လာချင်းပင် မိတ်ဆက်နိုင်။ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်
ကောင်လေးကြောင့် စိတ်က သိပ်မကြည်လင်တော့။

" Hel Hell Hello"

"နာမည်နဲ့ ဘာသီချင်းဆိုမလဲ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး"

တေးရေးဆရာပီပီ ဘေးက Joseph ကအေးဆေးစွာစကားစသည် ။

"ဟ ဟုတ်။ ကျွန်တော့် နာမည် ... နာမည် ရိန်းပါ။ ဆိုမဲ့သီ သီချင်းက
.."

သူလက်က ပြလိုက်တော့ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ချက်ချင်း အသံ
တိတ်သွားသည် ။

" Next "

သဘောမတွေ့ပါ။ နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ဖို့ မဆိုထား
နှင့် ဒီလို လူလေး ငါးယောက်ရှေ့တောင် စကားထစ်နေရင် မခက်ပါ
လား။

" ကြယ်ရောင်တွေစုံတဲ့ လဘက်မှာ "

"Next"

" ..."

" But everytime you hat me that"

"Next"

"Baby Shark Ddududu Du"

"Next"

"ဖေဖေလည်း ချမ်းမြေ့ပါစေ။ မေမေလည်း ချမ်းမြေ့ပါစေ"

"Next"

အဖွင့်မကောင်းခဲ့တော့ အခုအချိန်ထိ တစ်ယောက်ကိုမှ သူသဘောမတွေ့။ အကုန်ကကျိုးကကြောင်တွေသာ။

"ဟေ့ မုဏ်း မင်းပယ်နေတာ များ နေပြီ တော်တော်ကို"

အနားသို့ကပ်ကာ တီးတိုးပြောလာသော Joseph ကို မသိကျိုးကျံပြုရင်း သူလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေလိုက်သည် ။

"အမှတ်စဉ် (၃၁)"

အမှတ်စဉ်ခေါ်ပြီးပြီးချင်းပင် အတွင်းသို့ ရင်ကော့ကာဝင်လာသော ကောင်လေးအား သူတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည် ။ လူတစ်ယောက်တွင် first expression သည် အရေးကြီး၏။ ထိုကောင်လေးကတော့ မဆိုးလှ။ ကွန်ဖီးဒန့်စ်ရှိသည် ဆို၍ ရသည် ။ သူမှတ်မိပါ၏။ အစောပိုင်းတွင် ဆုံခဲ့သော သူဌေးသား ဘော်ကြော့လေး ဆိုလည်း မမှားပေ။

"နာမည်နဲ့ ဆိုမဲ့သီချင်းပြောပါဦး ညီ"

ခပ်နွဲ့နွဲ့ဖြစ်နေသည့် Arrangement director ကိုထွန်းအေးက ချွေပတ်ကာ စကားစတော့ ထိုကောင်လေးက တည်ငြိမ်စွာဖြေသည် ။

"ကျွန်တော့်နာမည် ရှင်းနေရောင်ပါ။ ဆိုမဲ့သီချင်းကတော့ ကိုကောင်းကောင်း ရဲ့ "ပျော်နေပါ" ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပါ"

"ညီက ခက်တဲ့ သီချင်းကိုရွေးလာတာပဲ။ ဘာလဲ။ ခံစားချက်ရှိတာလား...ဟုတ်လား"

ကိုထွန်းအေးကထပ်ပြီး ရုံးပတီသီး အပြုတ်သံနှင့် စပ်စုလေတော့

ထိုကောင်ငယ်လေးက အဖြေပြောရန် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ၏ ။

"အချိန်မရှိဘူး။ Start"

သူစိတ်မရှည်စွာ သီချင်းစဆိုရန်သာ အချက်ပေးလိုက်တော့သည် ။

"မုဏ်း နှင့် စိတ်နည်းနည်းရှည်ပါဟ"

ကိုထွန်းအေးမက သူ့အား ကပ်ကာသတိပေး၏။ စားပွဲခုံပေါ် လက်ထောက်လိုက်ရင်း ... လေသံသဲ့သဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ လူရွေးနေတာ၊ နင် လင်လိုချင် တခြားသွား"

ကုမ္ပဏီ စတည်ထောင်စဉ်ကပင် ခင်မင်ကာ အလုပ်တွဲလုပ်ခဲ့ကြသူများ ပေမလို့ ... ဆယ်စုနှစ်တာ ရင်းနှီးမှုသည် ယခုအခါ ပြောမနာဆိုမနာ ဖြစ်နေ၏။

"ဘာအတွက်ကြောင့်များ ငါ့ကို ...

ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မင်းဘဝဆက် ... စေလဲ ...

ဒါဟာ မင်းအချစ်ဆို ... ကိုယ်ခံယူပါမယ် ... "

သီချင်းစသည် နှင့် key ကိုက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံချို့ချို့သည် အမှန်ပင် နားဝင်ချို့သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ။ မဆိုးဘူးနော်"

ပထမအပိုဒ်ပင်မပြီးသေးသည့် သူ့အား သဘောကျဟန်ပြနေသော director သည် အမှန်ပင် နှာခေါင်းအား ဦးစားပေးနေပြီသာ။

"နာကျင်စရာသူပြောတဲ့ ... စကားတွေ

မနာနိုင်အောင် ... ကိုယ် ချစ်မိ နေတော့ ...

ပြန်မလာတောင် ..."

"ဟဲ့ ရွေးလိုက်တော့ "

မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် သူသဘောကျကြောင်း တောက်လျှောက် ကပ်ပြောနေသော အခြောက်မသည် သူ့အာရုံကို အနှောင့်အယှက် ပေး လွန်းပြီ။

"ခဏရပ် "

ကောင်ငယ်လေး အဆိုရပ်သွားသလို တီးလုံးသံလည်း ပိတ်သွား၏။

"John"

မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြလိုက်တော့ အလိုက်သိစွာ ထွန်းအေးမအား တွဲကာ အခန်းအပြင်သို့ ခေါ်သွားလေတော့သည် ။

"မုဏ်း နင်ငါ့ကို လုပ်ထားနော်။ အမုဏ်းကောင် ငက ဒါရိုက်တာဟဲ့"

မည်သို့ပင်အော်စေကာမူ ... သူရိန်ဦး၏ အထိအတွေ့ကို ထွန်းအေးမ ခံနိုင်ကြောင်း သူကောင်းကောင်း သိသည် ။ အသံတွေ ငြိမ်သွားသည် အ ထိ တစ်ချက်စောင့်သည် ။ ခန်းမတံခါး ပြန်ပိတ်သွားမှ ထိုကောင်လေး အား ကြည့်မိသည် ။

ထွန်းအေး မျက်စိကျမယ်ဆိုလည်း ကျချင်စရာ။ အားကစားလိုက် စားသည့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားနှင့် ထိုကောင်ငယ်လေးသည် အမှန်ပင် မိုက်နေသည် ။

"ဆောရီး ချာတိတ်။ ပြန်ဆိုပေး။ နောက်တစ်ခေါက်"

ခွန်းတုံ့မပြန်သည့်တိုင် ခေါင်းသာညှိမ့်ပြ၏။

"Chorus က စ "

သူ့စကားဆုံးသည် နှင့် တွန့်ဆုတ်မှုမရှိ ... ကြောက်ရွံ့မှုမရှိ။ သီချင်း
ကိုသာ အာရုံစိုက်ရင်း စဆိုတော့သည်။

"နာကျင်စရာသူပြောတဲ့ ... စကားတွေ

မနာနိုင်အောင် ... ကိုယ် ချစ်မိ နေတော့ ...

ပြန်မလာတောင်နောက်ဆုံး ... အပြုံးလေးနဲ့ ...

နှုတ်ဆက်ပေးပါ ... ကိုယ်ငိုချင်လို့ ...

ငိုနေတောင် ကိုယ်ပြုံးပြ ... ပါမယ် ...

ပျော်နေပါ ... ကိုယ်ချစ်တဲ့ ... ငှက်ကလေး ...

အဆင်ပြေသွား ... အောင် ...

ကိုယ်ရဲ့ အသည်း ... ကို ...

ခွဲ ... ပေး ... လိုက် ... ပါ... တယ် ..."

"Nice ငါတော့ ကြိုက်တယ်။ ညီလေး ... မင်းဆိုသွားတာ
အဆင်ပြေတယ်။ မုဏ်း ဘယ်လို သဘောရလဲ"

Joseph က သူ့အား မေးငဲ့သည်။ ဤကလေးကို ရွေးချယ်ချင်ပုံ ရ
သည့်သဘော။

"ကောင်လေး မင်း အသည်းမကွဲဖူးဘူး။ ဟုတ်လား"

သူမေးလိုက်တော့ ထိုကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

"key လည်း မှန်တယ်။ pitch လည်း ငြိမ်တယ်"

"ဟုတ်တယ်"

သူ့စကားကို ဘေးကဝင်ထောက်လေသော Joseph ကို မကြည်သလို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း စကားဆက်ရသည်။ ။

"အဓိကက ခံစားချက်"

"ဟုတ်။ ကျွန်တော် ဘာတွေလိုနေလဲ ပြောပေးပါ"

ထိုကောင်လေးသည် သူ့အားအမှန်ပင် မမှတ်မိသည့်ပုံစံပင်။ စောနပုံစံနှင့် ကွဲလွဲစွာပင် လွန်စွာ ယဉ်ကျေးနေပြန်သည်။ ။

"သီချင်းထဲ mood မဝင်ဘူး"

"မုဏ်း ဒီတစ်ယောက်တော့ ရွေးလိုက်ရအောင်။ နောက်မှာ လည်း သိပ်မကျန်တော့ဘူး"

Joseph ကို အသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်းသာ ...

" You are chosen boy ..."

ထိုကောင်လေးကား ပျော်သည့်ပုံလည်း မပေါ်သလို၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်သာ။

"ကျေးဇူးပါ ဦးလေး"

ထွက်သွားခါနီး ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာပေးနှင့် ပြောသွားသော ထိုကောင်လေးသည် အရိပ်အကဲ နားလည်စွာ သူ့အား မမှတ်မိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့သည် တဲ့။ ။

"ဟား ... ဟား"

"ခွီး"

Joseph ၏ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် လှောင်ပြောင် ရယ်ချလိုက်သံနဲ့ အတူ ၊ John ရဲ့ မရဲတရဲ ခိုးရယ်သံကပါ နောက်ကျောဆီမှ

တစ်ဆက်တည်း။

Phobia တို့ Allergies တို့ မဟုတ်သည့်တိုင် (၃၈)နှစ် အရွယ် သူ့အား ဦးလေး၊ အန်ကယ် စသဖြင့် ခေါ်သည် ကို သဘောမခွေလှပေ။

Audition ပွဲပြီးသည့်နောက် Family dinner အတွက် PanPacific သို့ သူလာခဲ့သည် ။

သူတို့ မိသားစုတွင် အစဉ်အလာ တစ်ခုရှိ၏။ လတစ်လ၏ ပထမဆုံး ရက်တွင် မိသားစုနှင့် လက်စုံထမင်း စားရမည်ဆိုသော အစဉ်အလာပင် ။ ယခုအခါ Daddy သည် လည်း သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ၊ မားမားသည် လည်း သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူဖြစ်ရာ ဤသို့ စားပွဲမျိုး သူမတက်ရောက်လို။ သို့ရာတွင် လည်း အိမ်၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ အဖိုးဖြစ်သူ ရှိနေသေး သည် မို့။

"ဟော မြေးကြီး မုဏ်းတောင် ရောက် လာပြီ"

အသက် (၈၀) အရွယ် အဖိုးသည် ယခုတိုင် ကျန်းမာသွက်လက်ဆဲ။ သူ့ကိုတွေ့တော့ ပြုံးပျော်နေလေသည် ။

" လာပြီလား"

မားမားသည် သူ့အားထိုမျှသာ နှုတ်ဆက်၏။ သူမဘေးတွင် တော့ နောက်အိမ်ထောင်မှ သမီးဖြစ်သူလေးက သူ့အား ပြုံးရုံကလေး နှုတ်ဆက်သည် ။ တရုတ်စင်စစ် ဖြစ်သည် မို့ ဗမာ စကားမတတ်ရှာသော ထိုကလေးမသည် ဤမျှသာ တတ်နိုင်သည် မို့။

"Son, you look great"

"Thanks Dad"

ပြောပြီးသည် နှင့် ဖိုးဖိုးဘေးတွင် သာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားစရာများ ရောက်လာသည် နှင့် စကားတစ်ခွန်းမဆို၊ တစ်ချက်မရယ်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း အဆင်ပြေလား တစ်ခွန်းမမေးပါသော တိတ်ဆိတ်နေသည့် စားပွဲ ကြီးသည် ဘုရားစူး မိသားစု ထမင်းပိုင်းသာ။

မားမားအသက်(၂၀) အရွယ်တွင် သူ့အား မလိုချင်ပါပဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ တရုတ် စစ်စစ်ဖြစ်သည် မို့ ဖိုးဖိုးက အိမ်နောက်ဖေးတွင် သာ ထားခဲ့ပြီး မား ကို လူတောထဲ၊ ဆွေမျိုးတွေကြားထဲ အထွက်မခံခဲ့။ လူမျိုးခြား၏ ကိုယ်ဝန်ဖြစ်သည် က တစ်ကြောင်း၊ အချင်းချင်း အဆင်မပြေ၊ သဘောထား မတိုက်ဆိုင်သည် က တစ်ကြောင်းဖြစ်ရာ သူ့အသက် (၄) နှစ်အရွယ်တွင် တရားဝင် ကွာရှင်းခဲ့ကြခြင်းသာ။ သူ့ကိုတော့ ဖိုးဖိုးကပင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နောက်အိမ်ထောင်မှ သားသမီးများ လက်ဆွဲကာ လက်ဆုံလာစားကြသည့် Daddy နှင့် မားအား သူအံ့ဩမဆုံး။ သူတို့ အချင်းချင်း မျက်နှာမပူရင်တောင် သူ့ကိုတော့ အနည်းဆုံး အားနာသင့်သည် မလား။

"ဝေါ်အိုက်နီ ရဲ့ ရဲ့(ဖိုးဖိုး)"

ဖိုးဖိုးကို တစ်ချက် နှုတ်ဆက်ရင်း ...

"ကျွန်တော်ပြန်နှင့်ပြီ"

မည်သူမျှမပြန်မှီ သူ့အရင်ဦးဆုံး ပြန်ရမည်။ ထားခဲ့သူဟာ သူသာ ဖြစ်ရမည်လေ။ ဒါ သူ့အတွက် အနိုင်ပိုင်းခြင်း တစ်ခုပဲမလား။